

I'ateneu

ORDAL

ABRIL - 99

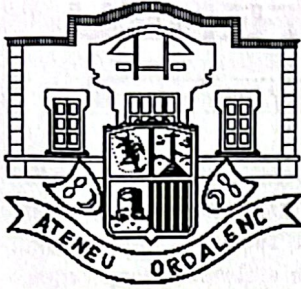
NÚM. 26

SANT

JOARDI 99

EDITORIAL

SUMARI

EDITORIAL	1.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	2.
SALUT	5.
CUINA	7.
EDUCACIÓ	8.
VOCABULARI POLÍTIC	9.
LLIBRES PER LLEGIR	10.
ASTRONOMIA	11.
ALTRES...	12.
FELICITATS	17.
FET A CASA	18.
MÚSICA	26.
ESPORTS	27.
BÚSTIA	28.

Per la publicació de qualsevol carta o article, l'escrit ha d'anar signat per l'autor o amb pseudònim. Estaran mecanografiats, a doble espai, una sola cara i en català.

DIRECCIÓ	Joan Josep Tres
COORDINADOR:	Magí Vendrell
REDACCIÓ:	Mariàngels Buira Cèlia Vendrell M ^{re} . Àngels Curto Elisenda Vendrell
DISSENY:	J.Sánchez X.Rosell
PORTADA:	Lucy Aguin
TRACTAMENT D'IMATGES:	Cèsar Vendrell
TIRATGE:	275 exemplars
EDITA:	L'Ateneu Ordalenc Av. Barcelona, 47 08739 Ordal

L' Ateneu no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.

La primavera ja ens ha visitat altre cop amb els seus colors i la seva alegria. Com millor que celebrar la seva arribada si no cantant les típiques caramelles i participant en els aplecs que s'organitzen.

És una de les moltes formes que tenim per expressar el desig de compartir alegria i amistat. Potser tots hauriem de sentir-nos, de tan en tan, una mica caramellaires i mirar-nos el futur amb una mica més d'il·lusió, amb més participació, i amb ganes de voler passar-ho bé.

Totes les coses que fem, ben mirat, són per a dur a terme alguna tasca que ens beneficia, sigui material o personal. No hi ha res més bonic que saber donar i compartir, alhora que s'és correspos.

En aquesta època de l'any, sembla que tot comenci a néixer. Les flors s'engalanen amb llurs colors i mil aromes, els ocells amb els seus bonics cants cerquen parella per a formar el seu niu, en definitiva, tot inspira el començament d'un nou cicle. Amb aquesta renovada font d'inspiració, torna a néixer aquest any la nostra revista " L'Ateneu ", que al igual que els ocells, també cerca a tots nosaltres per fer-nos arribar tota mena d'activitats, opinions i treballs de la gent que ens envolta.

Des del cor de l'Ateneu Ordalenc volem fer arribar a aquest niu tan gran com és el poble d'Ordal, el nostre desig de compartir alegria i amistat, dues paraules que expressen el sentiment de les persones que obren els seus braços a tothom, per així poder fer realitat el somni de conviure junts amb germanor.

La Junta Directiva Ateneu Ordalenc

INFORMACIÓ DE L'ATENEU

LES ACTIVITATS DE L'ATENEU

La Junta de l'Ateneu, i seguint la línia dels nostres antecessors, us volem comentar les activitats que s'han dut a terme fins a la data i informar-vos de les previstes a curt termini.

GENER

Començarem pel mes de gener, on com tots sabeu celebrem la Festa del Soci. Enguany hem de destacar la nombrosa participació del soci, tan en l'esmortzar (ens vàrem aplegar al voltant de 150 persones en el transcurs del matí) com en el ball de vetlla amenitzat per l'orquestra Krypton.

Aquest any l'esmortzar va constar del següent:

Botifarra crua

Arengades fresques

Cansalada

Carxofes (novetat aquest any i amb molta acceptació)

Olives, alls, tomàquets, oli, sal, etc...

Pa i vi (blanc i negre) a dojo...

I moltes ganes de passar-ho bé...

Cal destacar que a la festa de l'esmorzar si va afegir el gran ball de vetlla, que com cada any ha estat gratuït per a tots els socis. En aquest últim i per poder eixugar una mica les despeses, es va procedir a la rifa d'un magnífic permil, on la sort va recaure a la Marta de Cal Pi, Bon profit!!!

Volem fer arribar el nostre agraïment al Sr. Marquès de Camps, a la Família Casas i al forn Els Arcs per les seves respectives col·laboracions per a poder realitzar aquesta Festa.

FEBRER

Una setmana després, quasi sense poder descansar i ja en el mes de febrer ens va arribar el Carnestoltes i amb ell l'alegria i la disbauxa. Heus ací, on la Junta de l'Ateneu va voler obsequiar als seus socis amb un ball de disfresses de franc amenitzat pel trio Rico-Rico. Des d'aquestes ratlles volem agrair a totes les persones que van venir disfressades, ja que així van col·laborar en que fos un ball més lluït i amb força colors, en consonància amb l'esperit de la festa. No cal dir que la mainada s'ho va passar d'allò més divertit. En aquest ball es va sortejar un lot de cava, licors i galetes, on la sort va decidir que fos l'Olga Gallart l'afortunada. El premi el va retirar el seu xicot, l'"Alberto " ja que pesava una mica.

MARÇ

En el mes de març, es va voler introduir una nova festa per a tothom. Es tracta del Sopar - Ball de la Xatonada amenitzat per l'orquestra Savoy. Malahoradament, aquesta festa no es va poder dur a terme a causa de la poca gent apuntada al sopar. La Junta de l'Ateneu per tant, es va veure obligada a anul·lar aquesta festa. Desitgem que les persones que es van apuntar continuïnt amb aquesta il·lusió i ens ajudin a animar a tothom per a poder realitzar-ne d'altres.

Fins aquí hem parlat del passat recent, ara us farem cinc cèntims del futur més proper. Començarem per la Festa de l'Arbre que enguany serà el dissabte dia 17 i diumenge dia 18 d'abril.

⇐ ... ⇒

Tot seguit us presentem el programa d'actes:

Dissabte a les 5 de la tarda

Plantada de flors a les jardineres del Parc de la Inmaculada (material cedit pel M. I. Ajuntament) a càrrec de la mainada. Tot seguit, jocs i xocolata desfeta a càrrec de l'Esplai Sol Naixent.

Diumenge a la 1 del migdia

Gran Ballada de Sardanes a càrrec de la Cobla-orquestra Emporium a la plaça de les Moreres

A les 7 ½ de la tarda a l'Ateneu Ordalenc

Gran ball de vetlla amenitzat per la Cobla-orquestra Emporium
(cava i galetes per a tothom)

ABRIL

Us recordem que durant el mes d'abril, els membres de la Junta passarem per les vostres cases per tal d'actualitzar les vostres dades. També podeu aprofitar per a pagar la quota de soci quan passem per casa vostra o bé el diumenge dia 25 a l'Ateneu.

MAIG

En el mes de maig tenim previst fer una sortida al Teatre Nacional de Catalunya per anar a veure l'obra :

Els gegants de la muntanya

de

Luigi Pirandello

Direcció de Georges Lavaudant
Amb Francesc Albiol, Pere Arquillué, Imma Colomer, Leonor de Castro, Pau Durà, Carme Elias, Llàtzer Escarceller, Marisa Gerardi, Lluís Homar, Olvido Lanza,

Miquel Àngel Maestro, Carles Martínez, Sergi Mateu,
Àngels Poch, Pep Sais i Xavier Soler.

Concebuda el 1928, represa i inacabada, Pirandello mostra a Els gegants de la muntanya la posició de rebuig i vexació que la societat, representada pels Gegants, fa de la Poesia defensada per la companyia de la comtessa Ilse i també pel mag Cotrone.

Georges Lavaudant, director del Théâtre Odéon de Paris, revisa el muntatge que el 1981 va fer de l'obra de Pirandello en companyia del mateix escenògraf, Jean-Pierre Vergier.

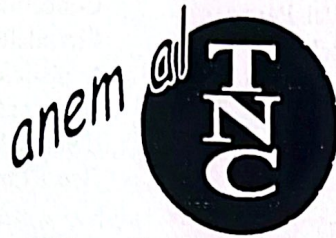
Producció del TNC amb la col·laboració de l'Odéon-Théâtre de l'Europe.

JUNY

En el mes de Juny i més concretament en la revetlla de Sant Joan, tenim previst oferir-vos un sopar de revetlla amenitzat per l'orquestra Savoy. Esperem que us animeu força i poguem passar una revetlla molt divertida i a casa.

Anem al TEATRE ?

Teatre Nacional de Catalunya

A gaudir de l'obra:

**Els gegants de la
muntanya**

de

Luigi Pirandello

Dia escollit: dissabte 22 de maig de 1999

Desplaçament amb autocar

Lloc de trobada: Plaça de l'Ateneu

Hora de sortida: a les 7 de la tarda

(La representació començarà a les 9 del vespre)

Preu per persona: Soci 3.500 pta

No soci 4.500 pta

(Aquest preu inclou l'entrada al teatre i el viatge amb autocar)

Les entrades es compraran al Cafè de l'Ateneu Ordalenc

Data límit de reserva: 9 de maig de 1999 -- Places limitades

SALUT

DERMATITIS

Què pot causar una erupció cutània?

Moltes coses diferents poden causar una erupció cutània. Sovint, les erupcions cutànies es coneixen pels símptomes d'envermelliment, picor, inflamació, sequedat, formació de butllofes i formació de crostes a la pell. Dermatitis és el terme mèdic que s'utilitza per a descriure les condicions de la pell que tenen un o tots aquests símptomes. Algunes de les causes de dermatitis són, entre d'altres, infecció, alguna medicació, i el potencial heretat per a que la pell s'irriti. Una de les formes més freqüents de la dermatitis i que sol passar a la llar o en algun lloc de treball s'anomena dermatitis per contacte.

- Tipus de dermatitis :

Dermatitis per contacte: s'origina per unes substàncies que entren en contacte amb la pell. Aquest tipus de dermatitis afecta a milers de persones. D'entre les substàncies conegudes que la poden causar hi trobem: sabons, goma, joies, plantes, productes químics emprats a les cases i industrials, cosmètics i perfums.

Hi ha dos tipus de dermatitis per contacte: al·lèrgica i irritativa. Donat que ambdues tenen característiques semblants (com el color o la localització en el cos) i que són causades per la mateixa substància, sovint és difícil determinar si és dermatitis per contacte al·lèrgica o irritativa a simple vista.

La diferència amb aquests dos tipus de dermatitis per contacte és el mecanisme a través del qual es produeix la dermatitis.

Dermatitis al·lèrgica per contacte:

és una erupció o dermatitis causada per l'exposició continuada a certes substàncies anomenades al·lèrgens, amb els quals hem estat prèviament en contacte. Tant sols certes persones (aquelles que són al·lèrgiques) desenrotllen aquest tipus de dermatitis.

La dermatitis al·lèrgica per contacte s'origina per la reacció del sistema immunitari del cos per tal d'expulsar l'al·lèrgen de la nostra pell.

Els al·lèrgens més freqüents són:

- metalls en els objectes de joieria
- productes cosmètics o amb molta fragància (perfums, loció per a després de l'afeitat, etc.)
- pomades d'antibiòtic o cremes,
- botes de goma.

Dermatitis irritativa per contacte:

és una erupció cutània que no precisa d'exposició prèvia a l'al·lèrgen i que no és producte d'una reacció immunitària de l'organisme.

Cadascú pot reaccionar davant un objecte que produeix irritació encara que el potencial per a desenvolupar una dermatitis irritativa per contacte varia molt d'unes persones a d'altres.

Alguns productes que causen irritació són:

- netejadors de la pell, detergents,
- disolvents (turpentina, gasolina)
- àcids i àlcalis (cal, lleixiu, àcid de bateria).
- olis derivats del petroli (oli de màquines).

- El paper del metge per a determinar la causa de la dermatitis.

Una vegada que el nostre metge hagi examinat i establert que l'erupció pot ser una dermatitis per contacte, ens pot suggerir que realitzem una prova de parxe que ajudarà a distingir el tipus i causa o causes específiques de la dermatitis per contacte.

- Com podem evitar que una dermatitis per contacte no es desenrotlli una altra vegada ?

El millor tractament per a la dermatitis al·lèrgica per contacte és evitar l'al·lèrgen o al·lèrgens que causen l'erupció. Una vegada que el nostre metge ens digui els al·lèrgens als quals som al·lèrgics caldrà que llegim la llista de la composició en les etiquetes dels productes abans d'adquirir-los o utilitzar-los.

La següent taula recull els productes que freqüentment contenen al·lèrgens comuns:

- **Productes de bellesa:** cosmètics, perfums, xampus, tints pel cabell, permanents o superpermanent, sabons, cremes, locions, pomades, altres productes per a la pell.
- **Productes mèdics:** xarop per als catarros, píndoles, anestèsics tòpics, cremes antibiòtiques, fungicides tòpics, coliris, gotes per a l'oïda, enguixats, altres cremes i pomades medicinals, cremes dermatològiques.
- **Productes de goma:** sabates, guants, elàstics, pneumàtics, manillars, mitges.
- **Productes alimentaris:** condiments, dolços, xiclets.
- **Metalls:** productes platejats, bijuteria.
- **Subministraments de construcció o industrials:** ciment, productes químics industrials, pegaments, adhesius, silicones, pintures agents industrials anticorrosius.
- **Altres productes:** fragàncies, cuir, netejadors, pesticides, mobles, productes de veterinària.

Isidre Bages.
(metge)

CUINA

L'ESPAIDELS DOLÇOS

"PASTIS DE MOCA"

La recepta _____

Ingredients:

Masa quebrada:

200 grs. de farina
 100 grs. de margarina
 1 cullerada de sucre
 1 rovell d'ou
 1 cullerada d'aigua
 una espurna de sal
 100 grs. de nata "muntada"

Farcit:

125 ml. d'aigua
 1 cullerada de cafè soluble
 200 grs. de xocolata fondant amarga
 6 ous
 1 cullerda de brandy
 125 grs. de sucre
 virutes de xocolata per guarnir

preparació:

1er.- Preparar la masa quebrada possant tots els ingredients damunt del marbre, fent forma de volcà i treballar-ho amb els dits fins que la pasta sigui homogènea.

Un cop feta la pasta deixar reposar en un lloc fresc durant 30 minuts.

2on.- Estendre la massa amb el corró i formar un motlle d'uns 18 cm. Punxar tota la superfície amb una forquilla i guardar-ho a part.

3er.- En un cassó barrejar l'aigua amb el cafè, junt amb la xocolata ratllada i els rovells dels ous batuts. Possar el cassó al bany maria i cuinar-ho sense deixar de remenar, fins que es formi una crema.

Afegir-hi el brandy, treure del foc i deixar refredar.

4rt.- Montar les clares a punt de neu junt amb el sucre, un cop muntades barrejar-ho a poc a poc amb la crema de moca.

5é.- Afegir 3/4 parts de crema preparada en el motlle amb la masa i posar-ho al forn, ja calent (a uns 180º), durant 30 minuts. Treure del forn i deixar refredar.

6é.- Per últim, acabar d'omplir el pastís amb la crema sobrant i cobrir amb la nata muntada.

Afegir les virutes de xocolata pel damunt de la nata.

Esther Gallart

EDUCACIÓ

UN CONTE DINS D'UN ALTRE CONTE.

Hi havia una vegada un avi que com sempre després de sopar s'asseia a l'eixida de casa seva i ja sabia que la pau d'aquella nit de brillant lluna plena s'acabaria en un moment perquè els nens i nenes de casa i de les cases veïnes vindrien tot seguit.

Era el moment d'explicar contes.

Aquella nit però abans d'explicar-los el conte els va dir que els llibres de contes que els deixaven les biblioteques o aquells que els hi compraven el pare o la mare, expliquen als qui el llegeixen un munt d'experiències que passen a d'altres nens i nenes, que desperten la curiositat, estimulen la imaginació, els emocionen amb el sentit de l'aventura, del perill i del suspens, del rescat i de l'alliberament. Els llibres fan que els nens s'adonin d'allò que és bo i allò que és dolent a la vida i també ajuden a desenvolupar la sensibilitat pel que és artístic o bell.

- "Ara nens, estic preparat per explicar-vos un conte". Els nens encara van posar més atenció:

"Fa molts i molts anys que Anansa l'aranya legendària, va decidir recollir tota la saviesa del món en un pot, de manera que ningú pogués desafiar-la en els seus coneixements. Així doncs va recollir tot allò que ella pensava que era la saviesa del món dins d'un pot, se'l va lligar a la panxa i començà a enfilar-se a un arbre per amagar-lo allí. Era una feïnada de veritat.

Molt a prop hi havia una nena asseguda a sota d'un altre arbre. Va aixecar el cap sorpresa pel que veia i li va dir a Anansa: per què t'esforces a pujar a l'arbre amb el pot a davant meu? No fora millor i més lògic que portessis el pot a l'esquena?

Anansa va veure que hi havi molt de seny en allò que li suggeria la nena.

Va tenir una gran sorpresa en veure que fet i fet, en la seva collita de saviesa se n'havia deixat una part.

Això significava que altre gent podia tenir-ne encara més. Es va enfadar tant quan se'n va adonar que va llençar el pot i aquest es va trencar en mil bocins"

Els nens van esclatar en grans rialles i es posaren a xerrar excitats, quan van callar els diu:

- "Així nens tota la saviesa que Anansa havia guardat es va escampar arreu del món i és d'aquesta manera que tota la gent del món en té una mica"

Això va sorprendre als infants, un d'ells tenia una pregunta per fer :

- "Avi, fins avui ens has explicat molts contes, perquè no els escrius tots en un llibre i així tots els nens i nens del món podran llegir-los i gaudir-ne?"

L'avi es va remoure de la cadira: - "És clar fill meu, ja els he posat tot en un llibre"

Es va girar lentament i va treure una caixa de darrera de la seva cadira, va obrir-la i en va treure llibres .

- "Oh llibres !" van exclamar tots els nens. En va donar un a cadascun i digué :

- "Llegiu-los i passeu-los als vostres amics "

*J.O.de Graft Hanson (Ghana)
Missatge dirigit a tots els nens del món amb motiu del dia internacional del llibre infantil.*

M^a.Angels Curto Ros.

Avi esplican's
en un altre

VOCABULARI POLÍTIC

L'AJUNTAMENT

Tot i que molta gent no s'ho pensi, el funcionament d'un Ajuntament es basa en el Reglament Orgànic Municipal, i aquest en la Llei 7/85, de 2 d'abril Reguladora de les Bases de Règim Local, així com en la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya.

Segons aquest Reglament, tots els regidors que surten escollits tenen uns Deures i uns Drets que cal saber.

L'article 44 d'aquest Reglament, recull els deures que tenen els regidors escollits:

a) Assistir als Plens Municipals i les reunions dels altres òrgans municipals dels quals siguin membres.

b) Formular la declaració dels seus béns i activitats privades en el corresponent registre d'interessos, en els termes previstos a la legislació aplicable. (Cal dir que aquesta declaració serà guardada per el Sr. Secretari i és confidencial o secreta)

c) Respectar la confidencialitat de la informació a què tinguin accés per raó del seu càrrec.

Article 45.-

Tots els membres de la Corporació tenen dret a percebre indemnitzacions o assistències en la forma i quantitat que acordi el Ple d'acord amb la legislació de Règim Local vigent.

Article 52.-

a) Tots els regidors tenen dret a rebre la informació necessària per a l'exercici del seu càrrec i a accedir als expedients administratius, antecedents o a d'altre informació municipal.

b) Conseqüentment, és obligació dels òrgans de govern municipal, facilitar als regidors la informació esmentada a l'apartat anterior responnent d'aquest deure davant del Ple Municipal.

Article 53.-

El Secretari de la Corporació esdevindrà obligat a facilitar informació sense previa autorització en els següents casos:

a) Quan es tracti de l'accés dels regidors amb responsabilitat o delegacions a la informació pròpia a la seva responsabilitat.

En definitiva, quan es tracti de l'accés dels regidors a la informació o documentació pública de l'Ajuntament, així com als expedients administratius en els quals el regidor pugui tenir la condició d'interessat d'acord amb la legislació administrativa.

Article 55.-

L'alcalde podrà denegar la informació sol·licitada sempre per escrit, en els següents supòsits:

a) Quan el coneixement o difusió de la informació pugui vulnerar el dret constitucional a l'honor, la intimitat de les persones o familiars i a la pròpia imatge.

Generalment l'alcalde podrà o haurà de denegar la informació quan es tracti de matèries afectades per la legislació general, com a secrets oficials i limitació d'accés a les dades estadístiques.

Antoni Soler i Vendrell

LLIBRES PER LLEGIR

FITXES BIBLIOGRÀFIQUES

TÍTOL: En què creuen els qui no creuen
AUTOR: Umberto Eco i Carlo Maria Martini
EDITORIAL: Empuries
PAG: 105

SINOPSI

Aquesta obra representa un intercanvi d'opinions, a mode de cartes que els autors s'adrecen l'un a l'altre. Umberto Eco, un campió de la cultura laica, i el Cardenal Carlo Maria Martini, Cardenal i Arquebisbe de Milà, debten sobre els valors bàsics de l'home contemporani, que necessiten una revisió urgent: el repte tecnològic, els límits de la vida humana segons la tradició teològica, les limitacions que s'imposen a les dones, la fe... Tots els grans temes d'avui s'enllacen en una polèmica viva i intel·ligent.

TÍTOL: El Viaje de Teo
AUTOR: Catherine Clément
EDITORIAL: Siruela (castellà)
PAG: 575

SINOPSI

Teo és un nen de 14 anys que, de cop i volta, pateix una gran malaltia, de difícil solució. Una tieta extravagant, en vistes d'això, s'endú el jove a fer un viatge per tot el món, per trobar respostes a les qüestions més fonamentals sobre l'existència humana. De Jerusalem a Benarés, passant per Delfos, Estambul, Dakar, Rio de Janeiro, Yakarta, Nova York, Kioto i el Caire, el jove i la seva tieta donen la volta al món de les religions; un viatge per continents, cultures, costums i rituals sagrats, que els prepara pel veritable camí de la vida.

Mariangels Buira

TÍTOL: La Rosa de Sant Jordi
AUTOR: Joles Senell (pseudònim de Pep Albanell)
EDITORIAL: Cruïlla Col·lecció Vaixell de Vapor
 9na. ed. Maig 1997
 Premi Nacional de Literatura infantil 1990

SINOPSI

Una vegada hi havia dos països molt petits que eren gairebé iguals. Un s'anomenava: "Quarts de quinze" i l'altre "No-són-les-tres". Tots dos vivien feliços, però el conseller de la reina de "Quarts-de-quinze", que era molt ambiciós, va començar a barrinar com se les podria enginyar per aconseguir ser rei i va passar que...

Àngels Curto

AVIS IMPORTANT!

- Aquests llibres poden ser adquirits en qualsevol llibreria.
- La compra d'aquests articles pot produir la satisfacció.
- La no adquisició dels llibres pot ser castigada amb la...

ASTRONOMIA

EL SOL I LA IMMENSITAT DE L'UNIVERS

Els Astrònoms coincideixen en l'opinió de que el Sol va nèixer d'una gegantina boira de gas i pols, fa més o menys 4.600 milions d'anys, com més es contraïa aquesta matèria, més augmentava la pressió en el centre d'aquesta boira.

El resultat va ser una alta elevació de la temperatura, fins arribar a uns 12 milions de graus centígrads, quan la matèria arriba a aquesta temperatura alguns àtoms s'uneixen uns amb altres, es diu que es fusionen, així els àtoms d'hidrògen es transformen amb heli, aquesta transformació provoca un enorme desprendiment d'energia, i així és com es posa a brillar una estrella. Ha nascut el Sol. Les restes de gas i pols que van sobrar es van posar a rotar al costat seu per efecte de les forces centrífugues, formant com uns grumulls que van anar colisionant uns amb altres, i com si d'una bola de neu es tractés, es van anar fent grans, quan van ésser prou voluminosos van anar agafant forma esfèrica convertint-se així amb planetes. Ha nascut la Terra.

La Terra és el planeta on vivim, i és un dels nou planetes que donen voltes a un estel al que anomenem Sol, aquest conjunt format pel Sol i els planetes és el Sistema Solar. Si se'ls compara amb el Sol el planetes són molt petits, però tot i així el Sol no és un astre extraordinari, al costat d'altres estrelles (recordem que ell mateix és una estrella). Sembla fins i tot insignificant, comparat amb una de les estrelles més grans que es coneixen, «VV Cefeo» que és una estrella 2.000 milions de vegades més voluminosa que ell.

Però encara que sigui un estel petit amb 1.400.000 kilòmetres de diàmetre, el Sol segueix sent tan gran que hi podrien cabre més d'un milió de planetes com la Terra dintre seu.

El Sol és una de les més de 200.000 milions d'estrelles que formen la nostra galàxia (la Via Làctia) i la nostra galàxia és una de les milions de galàxies que es troben repartides per tot l'univers.

L'univers és immensament gran, tan extens, que només podem imaginar-nos amb poca exactitud quin tamany deu tenir, en realitat no sabem si és molt o poc el que coneixem sobre ell. Només recentment s'ha començat a explorar el Sistema Solar per mitja de telescopis i sondes espacials.

Les dimensions del cosmos són tan grans que quan recorrem a mesurar les distàncies en quilòmetres o metres no ens serveixen de res. En lloc d'elles mesurem les distàncies amb la velocitat de la llum, un raig de llum va a una velocitat de 300.000 quilòmetres per segon, és a dir que és capaç de donar 10 voltes a la Terra en un segon, podríem dir que el Sol està a 8 minuts llum de distància, la llum en un any atravesava quasi 10 bilions de quilòmetres per l'espai.

Aquesta unitat de longitud se li diu any llum. L'estrella més pròxima a nosaltres apart del Sol és Alfa centauri i està a 4'3 anys-llum, la nostra galàxia té un diàmetre de 100.000 anys-llum, per anar a la galàxia veïna tindríem que anar a aquesta velocitat durant uns 2'5 milions d'anys i el telescopi espacial Hubble ha detectat galàxies a 12.000 milions d'anys-llum el que equival a detectar una bombeta de 100 wats a 1000 kilòmetres de distància.

Davant de tot el que dit, la vida de tota una generació, encara que estés dedicada únicament a la exploració de l'Univers, seria del tot insuficient per investigar una matèria tan vasta.

Per tant aquest coneixement només es podrà desenvolupar al llarg de successives generacions. Crec que arribarà un dia en què els nostres descendents s'enriuran de nosaltres de que ignorem coses que per ells són tan clares.

També crec que són molts els descobriments reservats per a èpoques futures, de no ser així el nostre univers seria una cosa molt limitada de no oferir a cada època quelcom que investigar. La naturalesa ens revela els seus misteris poc a poc però per sempre.

Cèsar Vendrell

FOTO DE L'UNIVERS

ALTRES

10è ANIVERSARI DE "l'ateneu"

1988-1998

Els passats dies 12 i 13 de desembre vem celebrar amb molt de goig de 10è aniversari de la nostra revista, amb una gran festa, molt ampla, variada i enriquidora, per tots aquells que hi vàren participar, i que la van viure de prop.

L'exposició va poder mostrar d'una manera senzilla quin és el procés per a la confecció de la revista, des del més bàsic fins que arriba a mans dels lectors.

A part d'això, també es va celebrar una taula rodona entre col·laboradors, membres de la Junta i l'equip de redacció, per a poder fer un intercanvi d'impresions entre el passat, el present i el futur de la nostra revista. Aquesta, va ser molt profitosa degut a les noves idees que es van treure en ella.

El Diumenge al matí, vàrem obrir una altre taula rodona amb el títol "L'estat de les publicacions a Catalunya", amb la important participació de representants de revistes molt diverses en temàtica i contingut.

Aquesta trobada valorada molt positivament pels assistents, va ser aprofitada molt intensament pels membres de l'equip de redacció, que van prendre bona nota de les experiències i el funcionament de la resta de revistes.

En acabar van fer un dinar de germanor amb tots els convidats, i a la tarda es van repartir els obsequis, el punt i el calendari als col·laboradors. Seguidament, vàrem tancar la festa amb un ball.

Degut a la importància d'aquestes jornades, l'equip de la revista va creure oportú editar un dossier amb les conclusions que d'elles vem extreure. Aquest, es va repartir a la Junta i a tot l'equip de la revista. Tot i amb això, hem cregut oportú el publicar en aquest número aquestes conclusions, per tal que tots vosaltres pogueu estar al corrent dels temes allà tractats.

Com que són una mica extenses ho farem en dues parts: ara i en la revista de l'estiu.

CONCLUSIONS

1.- TAULA RODONA CELEBRADA EL DISSABTE 12 DE DESEMBRE DE 1998 A LES 18'00 h.

Aquesta taula rodona compta amb la participació dels membres de la Junta Directiva de l'Ateneu i l'equip de redacció de la revista, així com també d'alguns dels col·laboradors incondicionals de la nostra publicació.

Es presenta el calendari i el punt que es regalarà a tots els col·laboradors en la festa d'agraïment. També l'rxivador que es regalarà a tots els socis i col·laboradors per gaudir-hi les revistes d'aquests 10 anys.

Comença la reunió llegint un fragment de l'article de Kim Cervera, el qual surt publicat en la darrera revista i encapçala l'exposició dels 10 anys, on es reflecteix clarament quin és l'esperit de la gent que ha fet possible aquest 10è aniversari de la nostra revista.

És Jaume Soler qui va iniciar aquesta publicació amb l'objectiu de fer arribar al soci la informació del que es feia a l'Ateneu, i per tal que hi poguessin escriure les persones interesades en fer-ho.

Va treballar al Pla de Santa Maria i es va assabentar que allà es feia una revista. Aquest va ser el punt que el va animar a repetir l'experiència a Ordal. En Kim Mensa, aleshores de la Junta, va dur a la pràctica la idea del Jaume i, en els primers temps, era ell l'encarregat de tot el muntatge.

Jaume Soler creu que manca col.laboració de més gent, per tal que la revista sigui més diversa i interessant, i no una repetició d'escrits. Caldria dir més coses sobre la història d'Ordal, topònims, noms de muntanyes, valls, camins..., el forn de calç, els treballs d'abns del jovent... Ha sentit dir que hi ha coses que es fan «pesades» de llegir, que es repeteixen i són sempre igual.

Proposa també parlar de la Guerra Civil a Ordal; aquesta informació es pot treure d'un senyor de la residència que era de Cal Vidal; també el Joaquim de Ca la Teresona; els telèfons d'Ordal, els Pastoretos.

Antoni Soler veu que ha millorat molt la qualitat des que va sortir el primer exemplar fins ara. Opina que és molt positiu el tenir un mitjà per expressar idees, la qual cosa moltes vegades ajuda a acceptar-ne de les altres, bé compartint-les o replicant-les.

En general, tots estem d'acord en el fet que cal que els pròxims anys es faci una obertura cap a una col.laboració més diversa i plural.

2.- TAULA RODONA CELEBRADA EL DIA 13 DE DESEMBRE DE 1998, AMB L'ASSISTÈNCIA DELS REPRESENTANTS DE LES SEGÜENTS REVISTES:

- NOVA BADIA *Badia del Vallès*
- EL MARTINET *Sant Martí Sarroca*
- FONT TALLADA *Sant Pere Molanta*
- EL XIPRERET *Hospitalet de Llobregat*
- L'ESCLAT *Sant Vicens del Horts*
- VALL DE VERÇ *Sant Just Desvern*
- L'ATENEU *Ordal*

Comença la reunió amb unes paraules del representant de la Federació d'Ateneus de Catalunya, també convidats a l'acte. Mostren el seu agraïment per la invitació i està content que s'uneixin diferents entitats amb la principal finalitat de la Federació: aglutinar persones i entitats. Esperonen a la gent d'Ordal i de la resta d'Ateneus a salvaguardar i protegir la nostra cultura.

a.-) NOVA BADIA

Fa 22 anys que funcionen i en un principi eren els que portaven totes les activitats culturals del poble quan s'hi va afegir la revista. La seva periodicitat és bimestral, encara que volen aconseguir una publicació cada mes. De moment, els que paguen (la publicitat) no permeten més publicacions.

La situació actual és difícil ja que el jovent col.labora molt poc i normalment la seva aportació està inevitablement lligada a la remuneració econòmica. En aquest moment es paguen les diferents col.laboracions que es troben en aquesta revista; 5 són fixes i els altres ho fan desinteressadament. El caire que adopta la revista ens fa veure que s'està professionalitzant.

Nova Badia representa una finestra oberta al poble i no tan sols un butlletí de cercles reduïts. És per això que reben l'ajuda de la Diputació i la Generalitat de Catalunya.

El seu tiratge és de 1500 exemplars cada bimestre i l'àmbit de difusió és Badia del Vallès.

Un dels problemes greus en que es van trobar, degut a la situació socio-cultural de Badia del Vallès era el de la llengua catalana.

Tenim en compte que hi ha un 60% de catalano parlants, es van rebre queixes de que la resta no entenia la revista. Els responsables de la revista van optar per perdre aquest percentatge de lectors abans que reduir els articles en la nostra llengua. Tot i que tenen convenis de subvenció per l'aspecte de la llengua catalana, encara no estan del tot normalitzats.

Reben subvencions pel fet de ser premsa comarcal; és a dir que no són tan sols un mitjà de comunicació de l'Ateneu, sino que és de l'interès de tota la comunitat. Reben 120.000 ptes de la Diputació, que s'han de gastar amb algun avenç tecnològic, i 200.000 ptes. pel fet de ser premsa comarcal. Per demanar un subvenció a la Generalitat, el requisit és que la revista sigui en català més d'un 50%.

Anuncis fixes durant tot l'any. La quantitat de publicitat que pot sortir en cada publicació, ve regulada per l'Associació de premsa comarcal. Generalment, és entre un 25 o 30 % del total de la revista. El 30% ja és massa i corres el perill que t'anulin les subvencions.

Donen molta importància a la llibertat d'expressió.

b.-) EL MARTINET

Aquesta publicació neix a l'any 1976 i actualment poden editar la revista perquè estan dins de l'Associació cultural sense afany de lucre. Des del seu neixement, ha passat per tres èpoques:

- 1976-1981: feta totalment amb ciclostil, i vigilant molt amb el que es diu ja que era l'època franquista. El seu objectiu principal era parlar i informar sobre els afers del poble i escriure en calalà.

- 1982-1986: ja començava a estar tot el procés més mecanitzat, ja que es feia servir la màquina d'escriure.

- 1987 fins l'actualitat: ja adaptat a les noves tecnologies informàtiques, de fotografia i de muntatge.

El seu format és d'una típica revista, amb un promig de 36 pàgines i un tiratge de 450 exemplars per edició. Estan contents de l'actitud de la gent que la rep, ja que la majoria accepta la publicació de bon grat..

En un principi, quan la començren 4 nois es feia amb bona fe i punt.

A la llarga, però, començaren les disputes de si s'ho ha de quedar l'Ajuntament o no. La solució que hi trobaren per no entrar en polèmica és el crear a la revista un marc legal i per tant portar-la a terme com a entitat independent.

El Xavier Cadafalch és que actualment està al davant, a partir de la 3ra època, amb la condició que la revista no sigui municipal.

El tracte amb l'Ajuntament no és massa positiu ja que els dona la mateixa subvenció des de fa 11 anys. Val a dir, que malgrat la seva independència, és oberta a qualsevol opinió de l'Ajuntament, el qual no participa en les respostes.

La seva periodicitat és mensual, la qual cosa implica una gran feina d'organització, ja que la única intervenció dels professionals és en la fotocomposició i l'impressió. L'equip està format per 10 voluntaris, persones que no sempre fan la mateixa feina. Hi han seccions d'entorn, entitats, redacció, fotografia, dibuix...

A Sant Martí Sarroca hi han 37 entitats culturals. Pensen que amb una publicació mensual les entitats tenen una eina adient per a poder dir la seva, aconseguin d'aquesta manera que hi participi tot el poble.

Ultimament, s'ha creat una secció per a nens d'entre 10-12 anys que els té molt ilusionats.

Està subvencionada per:

- *Subscriptors*: 3.350 ptes. l'any
- *Publicitat*
- *Subvencions Generalitat, Diputació, Ajuntament.*

c.-) FONT TALLADA

El seu coordinador actual va iniciar la tasca juntament amb la creació de la revista, l'any 1974 a la parròquia, amb multicopista i repartint la publicació als escolans per les masies. Actualment, la reben al voltant de 300 persones, tot i que es consideren una publicació molt humil.

La seva periodicitat és mensual i l'equip que la porta a terme consta d'una vintena de persones voluntaries. La seva prioritat és el tractament del tema local.

A la fleca del poble hi ha una bustia per facilitar a la gent del poble el deixar els seus escrits a l'equip de redacció de la revista. Consideren que fan una tasca d'agermanament entre diferent nuclis: Avinyonet, masies de Sant Cugat, Olèrdola...

Mantenen una bona relació amb l'Ajuntament, el qual fins i tot els demana opinió en quan a la rotulació dels carrers del poble, per donar un exemple.

L'edició va a càrrec de l'AMPA.

d.-) *EL XIPRERET*

Es tracta d'una publicació petita i modesta en el marc d'una ciutat, l'Hospitalet de Llobregat que és la segona en nombre d'habitants. En el seu cas es troben en un entorn en que l'Ajuntament ja fa un diari i hi ha a la venda moltes publicacions. Pel seu caire, no tenen competència ni en volen: es limiten a ser el butlletí de l'Ateneu que surt mensualment.

L'Ateneu i aquesta revista encabeixen l'agenda cultural del mes, cursets, espais per tallers de gent gran i joves, exposicions, concerts...

Tenen cura de que les portades sempre siguin personatges de Catalunya o edificis emblemàtics del nostre país.

També tenen un espai dedicat a fer converses amb diferents persones representatives; en el nº 100 van conversar amb el President de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, i el nº 200 amb el President del Parlament.

A més de la revista editen llibres amb diferents apartats editats al butlletí durant uns 5 anys. Actualment, hi han 12 llibres editats, amb la qual cosa han recuperat molt de material històric, que fins i tot han convertit en còmic.

També compten amb un recull de contes, d'escrits variis... Durant 19 anys s'ha publicat íntegrament en català. L'equip de redacció consta de 6 o 7 persones, que es redueixen a 3 o 4 a l'hora de fer veritablement la feina.

A l'entitat són 500 socis aproximadament, els quals sel's hi fa arribar la revista, a més de 40 o 50 casals d'arreu del món.

Es troben amb la dificultat comú de com subvencionar la publicació, malgrat ja hi incorporen els anuncis. També es refien dels associats als cursets, ja que amb el benefici resultant s'ajuda a pagar la revista.

La redacció

L'ESCURCEROT I ELS DIABLES D'ORDAL

En primer lloc, volíem agrair a totes aquelles persones que ens van fer arribar, al llarg de l'any passat els diferents "versots" que es van llegir durant la Festa Major, i demanar disculpes a les entitats i persones que es van anomenar en els mateixos, i recordar que la nostra intenció no és encendre el foc entre els veïns.

De totes maneres vam veure que en el poble d'Ordal hi ha bon humor i que tots ells van estar acceptats amb molta simpatia. És per això, i en observar l'èxit que van tenir els anteriors que ens hem decidit tornar a demanar-vos la vostra ajuda .

Necessitem "versots" (versos de crítica i satírica) que ens animin una mica en la nostra Festa. Val a dir que, tots els versos que ens arribin, seran examinats, de manera que el que es digui en ells, no atemptin directament a persones determinades ni a la seva integritat, per tant us demanem, si us plau, que en el moment de redactar els vostres versos, hi tingueu cura.

Els diables els llegiran públicament en la Festa Major, mantenint l'anonimat de la persona que els hagi redactat. De totes maneres, L'Escurcerot i els Diables d'Ordal tindran el dret d'excloure aquells versos que no es creguin oportuns.

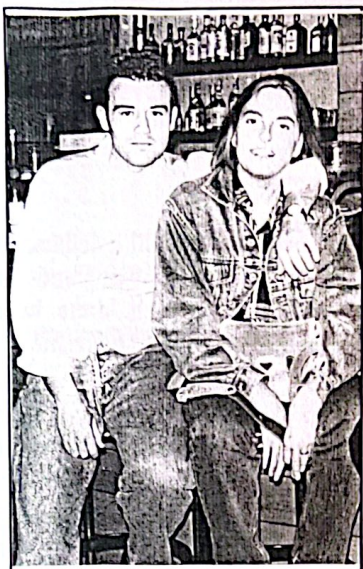
D'altra banda, i canviant de tema, creiem que tant l'Escurcerot com els Diables del nostre poble, requereixen tenir una llegenda, imaginària, que justifiqui la seva existència. La mateixa colla tenen pensada una petita història, però en voldriem rebre d'altres, i d'entre totes elles poder-ne escollir una que la fariem conèixer a tots els ciutadans com a llegenda del nostre Drac i Diables.

Esperem que aquesta idea sigui del vostre grat i que es pugui repetir en anys posteriors, per això us demanem la vostra col·laboració i el mateix entusiasme que ens va demostrar. Ànim!

P.D. Tant els versos, com la llegenda, així com qualsevol altre suggeriment els podeu dirigir als membres de l'Escurcerot i Diables. El dia 30 de juny és la data límit de presentar-los. Mercès.

Us recordem que aquest any l'Escurcerot fa el seu cinquè aniversari i que una gran festa s'està preparant.

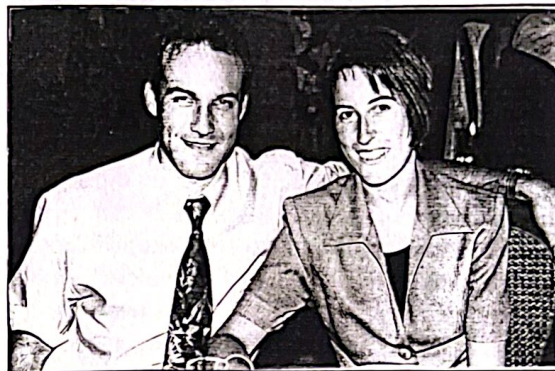

OLGA i ALBERT

4 / 9 / 99

— " ENAMORATS
FELICITATS ! " —

ESTEVE i ELI

1 / 5 / 99

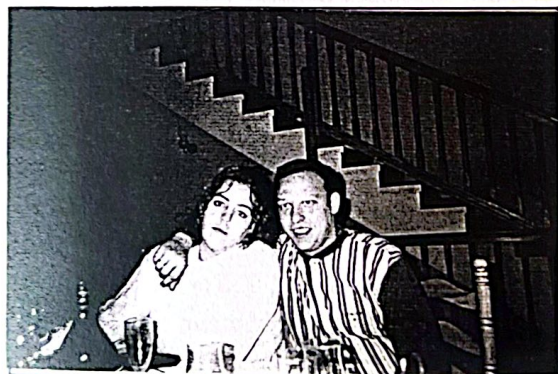
ANTONI i LIDIA

18 / 7 / 99

CRISTINA i ENRIC

24 / 7 / 99

NÚRIA i OSCAR

14 / 8 / 99

jo MÉS !!!

¡Testimo molt !

ESTER i DAVID

5 / 6 / 99

FET A CASA

DE CARA AL 2000

Un any que ve amb molt de rebombori, canvi de mil.leni discutit, final de segle, any Sant o del jubileo, s'aprop el Euro; canvis polítics, autonòmics i de govern, acabem de celebrar 50 anys d'uns drets força trepitjats,... quin futur podem albirar?

Es tanca en aquest any 1999, un mil.leni en el que han passat i hem viscut, sobretot en els últims 100 anys, infinitat de coses, bones i dolentes: una guerra europea, una mundial, una civil a casa nostra, un Concili Vaticà II, avenços tecnològics, hem anat a la lluna, les comunicacions, telèfon, radio, T.V., internet, la penicilina, operacions a cor obert, trasplantament d'òrgans, la caiguda del mur de Berlín, presidents i Papes -Joan XXIII-.

I si contesim des del 1.001, no cal dir-ho, la humanitat a evolucionat per be o per mal, amb descobriments científics i geogràfics, lluites ètniques, religioses, imperialistes, avenços en les llibertats, mecanització del món del treball, la impremta, el capitalisme, el socialisme....

I ens podem mirar aquest món amb desconfiança i desilussió o amb confiança. Ens movem i vivim en un món plè de defectes, les persones grans retreuen temps més plàcids, amb gent menys dolenta o amb menys malícia. Però els temps passats no foren tan bons, creieu-me. Davant la temptació del fatalisme, sabem que no és cert el que ens volen fer creure. La vida és bastant galdosa, però els dies bons són els d'ara mateix, i els de demà encara seran millors. "Les nostres mes belles cançons estan encara per cantar-se".

No es bo mirar enrera, si no és per veure-hi els avenços positius. Cal mirar el futur amb ganes de ser-hi útil, encara que nomès sigui amb el meu petit treball diari. "Actua sempre com si el futur de l'univers estés en les teves mans, i riu pensant que els teus actes poden canviar el curs de les coses".

Si escoltem bé el món, trovem signes esperançadors. Es comencen a notar moviments que formen part de l'esperit de les benaurances, i que es van fent forts, i apunten a frenar tota

criminalitat, tortura, genocidi, i defensen la natura i la conservació d'un ambient més sà... Ens adonem que interpretant els drets humans des d'un desig popular, ens encaminem vers la fraternitat universal.

L'accio de molts i moltes en favor d'una major igualtat. En aquests moviments hi podem descobrir persones, que pel sol fet de creure ja realment en la vida pràctica que son germans, siguin o no seguidors del Crist, realitzen i es deixen orientar per la seva Paraula mes o menys amagada.

No desesperis d'aquest món corrumput, és l'únic que tens, i Déu l'estima. I viurem feliços en aquest món si l'estimem. I aquest final i principi de mil.leni, per la humanitat podria ser un acostar-se amb lucidesa, humilitat i esperança cap a la utopia d'un món fratern.

L'home i la dona ja se senten majors d'edat, avanguarda de la veritable llibertat i responsabilitat, pioners en el món de la justícia social i de la pau i que poden portar al món futur ensaments d'humanitat i felicitat, un mil.leni tan desfiat com esperançador on hi capiguem tots i totes amb la pròpia dignitat i la pròpia diferència.

Tots una mica, cercant el Déu que venim adorant, potser massa dogmatitzat i predicat, i poc interioritzat, potser no sempre entenen el veritable Déu. El Déu de Jesús que estima i perdona a tots i a tothom, testimoni de la Pasqua, enviada "perquè el món segueixi".

"Les estrelles segueixen vetllant la nit, i cada matí sorgirà com abans, i les hores s'agitaran com onades del mar, portant les joies i les penes, i s'eixamplaran les ales dins del pit abrindat, en sentir la nova albada" R.Tagore.

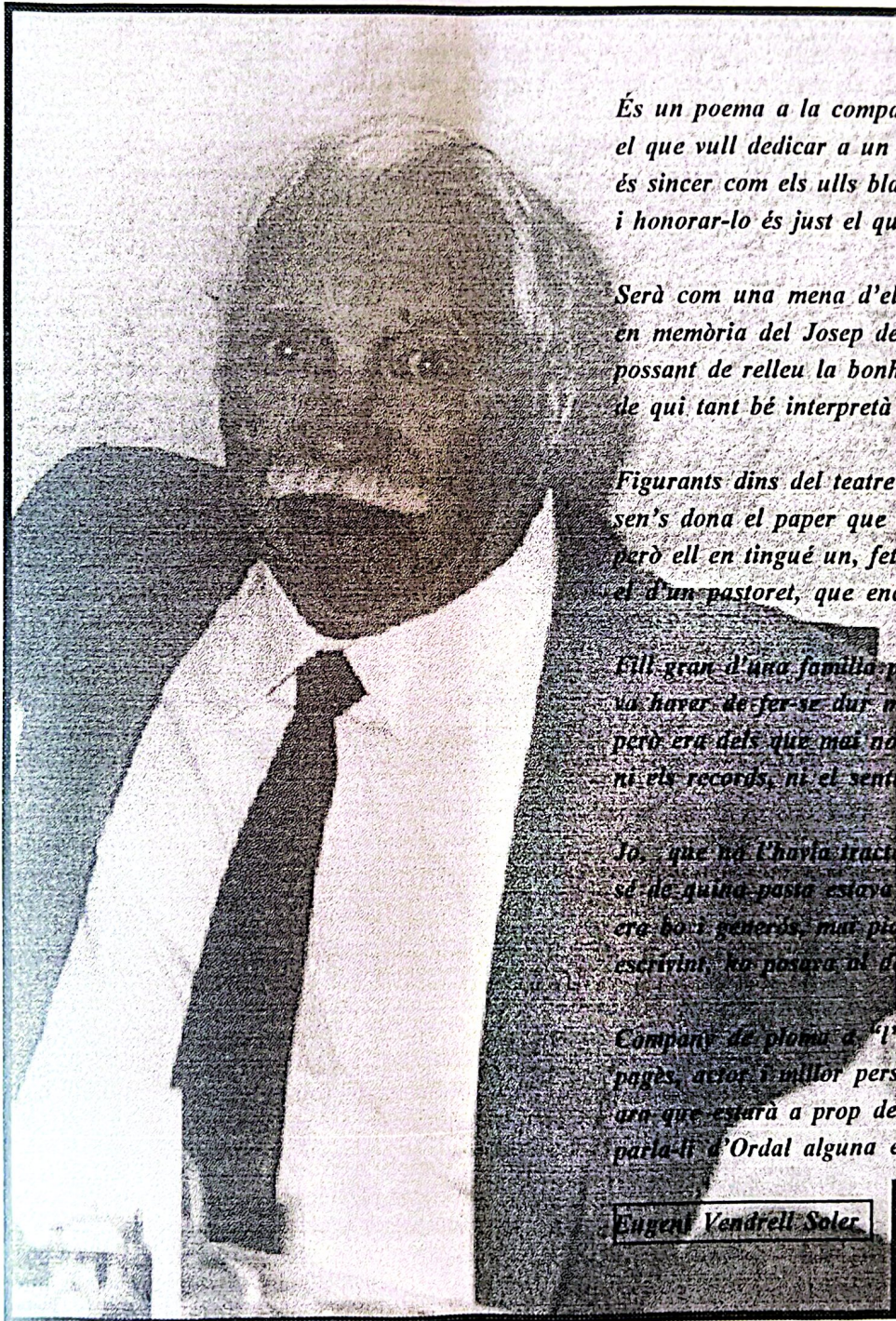
"Si pots omplir el minut que ràpid vola
amb seixanta segons de tasca pura,
teva és la terra i els tresors que guarda
i, el que val més, fill meu,
seràs un HOME !

Rudyard Kipling

Tingueu esperança, vivents! Amics d'Ordal!

Carme i Kim.

HOMENATGE

*És un poema a la companyonia
el que vull dedicar a un bon ordalenc,
és sincer com els ulls blaus que tenia,
i honorar-lo és just el que pretenc.*

*Serà com una mena d'elegia
en memòria del Josep de Cal Ferrer,
possant de relleu la bonhomia
de qui tant bé interpretà el seu paper.*

*Figurants dins del teatre de la vida
sen's dona el paper que no volem,
però ell en tingué un, fet a la mida,
el d'un pastoret, que encara recordem.*

*Ell gran d'una família prou nombrosa
no haver de fer-se dur massa aviat,
però era dels que mai no els fa nosssa
ni els records, ni el sentir-se aclaparat.*

*Jo, que no l'havia tractat gaire,
se de quina pasta estava fet:
era bo i generós, mat pidolaire;
escriuint, ho posava al descobert.*

*Company de ploma a "l'ateneu",
pagès, actor i millor persona,
ara que estarà a prop de Deu,
parla-li d'Ordal alguna estona.*

Eugeni Vendrell Soler

ADÈU

Hola, soc el Josep de Cal Ferrer i ara mateix estic trist perquè ja no us puc escriure però de ben segur que per última vegada em llegireu.

Primer de tot vull agrair a tots la confiança que heu pogut sempre en les meves històries i els ànims que me heu donat per seguir escrivint. Ha estat tot un repte i al mateix temps una gran il·lusió quan de vosaltres, amics, veïns, família, joves i vells he rebut tot el coratge per tornar-hi.

Amb la meua invalidessa als seixanta quatre anys vaig donar per acabada una vida, o més ben dit, una manera de viure-la. A partir de llavors sempre seria dependent, necessitaria molt dels altres. Gràcies a tot això vaig aprendre a valorar altres coses, tenia tot el temps que volia, podia llegir, podia escriure, pensar i somiar sense haver de correr i sobretot SENTIR-ME ESTIMAT I MIMAT.

Poques vegades em vaig sentir deprimat, però tot i així el meu paper de "Xeixa" a Terra Baixa ja no el tornaria a representar, no podria anar més ni a collir préssecs ni a buscar rovellons a les Planes que tant m'agradava, i mai més ballaria el vals de socis amb la Pepeta. Però aquelles llargues estones al llit feien possible que hi tornes, tot somiant seguit sent el de abans, un bon pagès i un gran ballador.

A tots els lectors de la revista us he deixat un bon tros de mi i m'agradaria que algú altre seguis aquesta tasca, no tothom té a casa un pare o un avi com jo que li expliqui històries de fa més de cinquanta anys i a tots ens agrada que ens les recordin o bé sentir-les per primer cop.

A mi voldria que em recordesiu així, explicant històries de garces, de pastorets o de nevades. Tot això es el que m'ha fet més feliç. No us deixeu vençer per les dificultats, jo no estava tant malament, tant sols vaig tenir que aprendre a viure d'un altre manera.

Un fort adèu i que al cel ens puguem veure.

JOSEP

L'equip de redacció de la revista "l'ateneu", vol recordar d'una manera molt especial la figura d'en Josep Casas, el Josep de Cal Ferrer, un dels nostres millors i més habituals i constants col·laboradors.

A través de les seves vivències, molts de nosaltres i vosaltres, lectors, ens hem pogut fer una idea clara de la història, les tradicions i la cultura del nostre poble d'Ordal.

Des d'aquí, animem a la seva família a seguir aquesta tasca de difusió que ell feia amb tanta dedicació i il·lusió.

L'equip de redacció de "l'ateneu"

RECORDANÇA

En la meua infantesa i en la més bonica joventut, vivia al barri de Can Rial amb els meus pares, l'avia Matilde i els meus germans. El barri estava format per quatre cases donant-se l'esquena: Cal Salvador, Cal Magí, Cal Manuel i a casa nostra Cal Ranxero.

Jo era força entremaliada, no podia parar mai, sempre corria i encara corria més per anar a Cal Salvador, on hi tenia les veïnes.

Recordo l'avia Llúcia que em deia:

- "Ja torna a ser aquí aquest trasto? Nena, ves a dinar!" I jo li deia: -"Ja he dinat" "Doncs torna-hi!" em contestava .

La Mare Remei deia:

- "Deixeu-la estar, pobre criatura, on voleu que vagi, si es aquí on hi ha la canalla?"

Recordo que la meua àvia Matilde m'explicava coses que avui encara les tinc gravades a la memòria:

- "Les persones tenim una raula molt petita però que pot fer molt de mal, no té ossos, però de vegada en trenca de molt grossos" Volia dir la llengua.

També recordo que anavem per un camí i vam trobar una persona; res li va contestar i girant-se, l'avia Matilde li digué: "Sant Mut per caritat, torneu-li la paraula a aquest que l'ha perdut!"

Guardo un bon i grat record d'aquelles persones que veia que m'estimaven com la mare Remei, però també l'avia Llúcia que encara que moltes vegades em renyés, penso que era gran i la paciència també s'acaba.

Avui ja soc jo, l'avia. Una abraçada a tots i a tothom.

Cèlia (Cornella)

DE TOT UNA MICA

- La roba delicada o de llana queden molt bé si les rentes amb aigua de coure les mongetes seques. I pensar que jo només la feia servir per fer sopa d'arròs i fideus!

- Si no et vols passar tot el dia recollint les joguines del teu fill quan el tens assegut a la trona, lliga-les amb una veta cadascuna d'elles. Serà un altre joc per a ells.

- Si no tens sucre per beure't el suc de taronja pots fer servir una mica de sal, ben remenada, ben remenada, i quedarà molt més dolç que si li haguéssis posat sucre.

- Us agrada la pinya? Vols menjar-la de manera diferent? Doncs prent nota que està molt bona:

Et cal una llauna de pinya, una copa de conyac, 100grams de sucre i un ou .

Preparació:

Passar la pinya per l'ou batut, fregir-la en oli ben calent. Posar-les en una safata, espolvoreja-les amb sucre, tira-li el conyac i flameja-les .

Estan boníssimes !

- A vegades fem servir l'oli d'oliva massa fort de gust per als fregits. Si li poses una mica de pell de taronja no es notarà tant el gust.

Montse rissos.

POESIA

UN LLIBRE I UNA ROSA

Un llibre és un bon amic,
ens dona llum i esperança,
vora el foc, és tant bonic,
tot llegint, sentir enyorança.

Dóna pau i alegria,
dóna seny i veritat;
se sons fulls desgranaria
la joia i la felicitat.

De la rosa, què diria?
La més bella de les flors.
Son perfum ens quedaria
en el fons dels nostres cors.

Oh, roses de tants colors,
que la natura envaïu!
Els perfums i els colors,
dins el cor fan el seu niu.

Ja que ve la primavera,
flors, diuen en vostres cants!
Com si fos la veu primera,
fent sortir vostres encants.

L'ocell piola i pren volada
l'oreneta ja ha arribat;
rossinyol canta l'albada
junt als camps del verd sembrat.

Catalunya, festa gran,
és el dia de Sant Jordi!
Que, entonant el nostre cant,
ens reforci el patrimoni.

Ha arribat també la Pasqua!
Jesus ha ressucitat!
Sa volada a eterna Pasqua
ens ha donat ETERNITAT!

Eudald Vendrell Gallart

CANT ESPIRITUAL

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
qué més ens podeu dar en una altra vida?
Per'xo estic tan gelós dels ulls, el rostre
i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

Amb quins altres sentits m'el fareu veure
aquest cel blau damunt les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.
Aquell que en cap moment li digué la mort,
jo no l'entenc, Senyor, jo, que voldria
aturar tants moments de cada dia
per fe'ls eterns a dintre del meu cor!...

O és que aquest "fe etern" és ja la mort?
Mes llavors la vida, qué seria?
Fóra l'ombra només del temps que passa,
la il·lusió del lluny i de l'a prop,
i el compte de lo molt i el poc i el massa,
enganyador, perquè ja tot ho és tot?

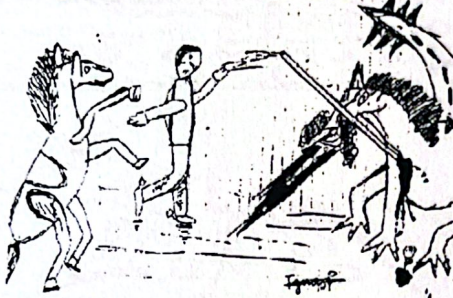
Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tan divers, tan extens, tan temporal,
aquesta terra amb tot lo que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor, i no podria
ásser també una pàtria celestial?
Home só i és humana ma mesura
per tot quan puga crcure i cspcrar,
si ma fe i ma esperança aquí s'aturen,
me'n fareu una culpa més enllà?
Més enlla veig el cel i les estrelles
i encara allí voldria ésser-hi hom:
si heu fet les coses a nos ulls tant belles,
si heu fet nos ulls i nos sentits per elles,
per què aclucla'ls cercant un altre cos?
Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!
Ja ho sé que sou, però on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixeu-me creure, donç, que sou aquí,
i quan vingui aquella hora de temença
en què s'acloquin aquests ulls humans
obriu-me'n, Senyor, uns altres de mes grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

1910

DIBUIXOS DEL 'ESCOLA " EL MONCAU D'ORDAL "

CEIP EL MONTAU NENSIMICS

SANT JORDI

on el drac és va morir un gran rosar i va florir

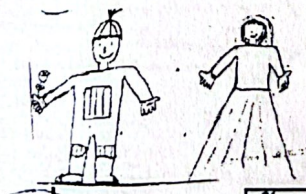
Ignasi

Un drac afamat
a la ciutat ha arribat.
Ja s' ha menjat un ramat d' ovelles
i no li ha arribat n' hi a les ovelles.
La princesa està trista
perquè veu la seva fi a la vista.
Sant Jordi dalt del cavall
se' n va baixada avall
Lluita amb tanta força
que l' espasa es torça.

Ja tenim l' animalot
a terra mort.
I de la sang n' ha sortit
un ram de roses eixorit.

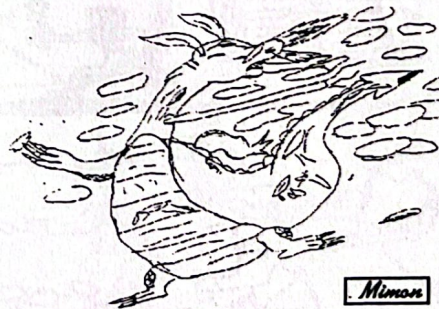
Joan

Xavier

Un drac fortge d' un poble i' ha apoderat
i a tothom té aterroritzat.
La gent d' ovelles i altres animals l' alimentava
perquè així descansar els deixava.
Un dia els animals es van acabar
i la gent del poble al rei una solució li van
demanar.
El rei va dir que un sortieg havien de fer
i a la seva filla li va tocar el primer.
El rei va dir que no hi anés
perquè el drac no se la mengés.
La princesa va dir que hi havia d' anar
perquè a ella li va tocar.
La princesa cap a la cova del drac es dirigia
mentres el drac s' aixogava la saliva.
Quan el drac se l' estava apunt de menjar
Sant Jordi va arribar.
Sant Jordi del cavall va baixar
i l' espasa va desenfundar.
Després d' un combat aferrissat el drac va matar
i a la princesa va salvar.
La princesa va dir: - Et vols casar amb mi ?
i Sant Jordi li respongué: - no que ho de seguir el
meu camí.

Aleix

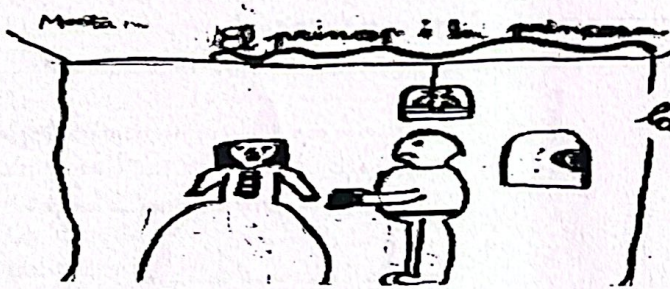
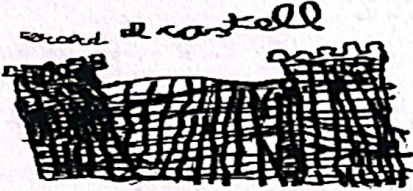
Mimón

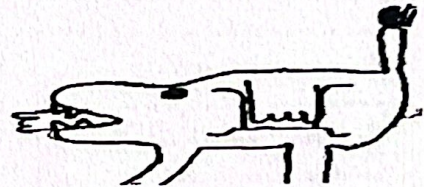

La llegenda de St. Jordi (abril 99)

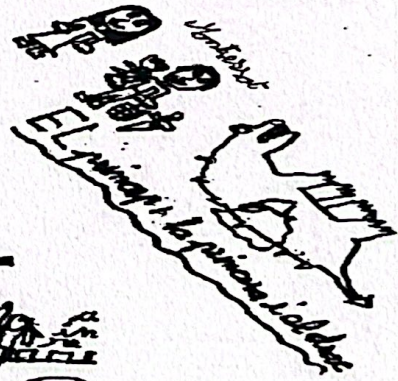
(dibuixos fets pels nens i nenes de Primer i Segon de l'escola Montcau)

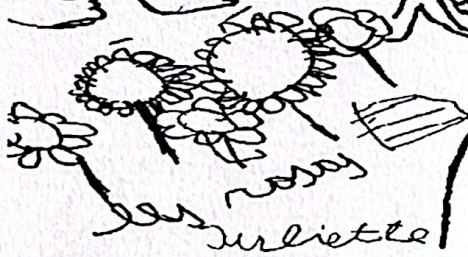
San Jordi i EL Drac
Ivan

El príncep i la princesa

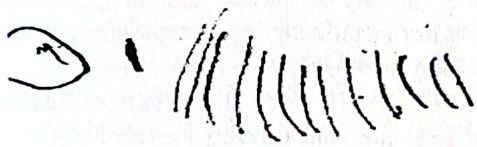
el drac

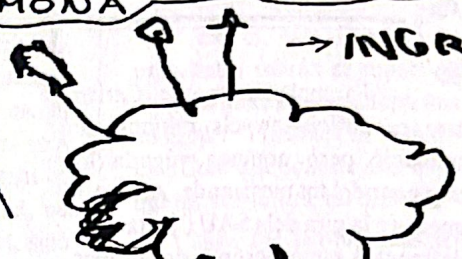
COM M'AGRADARIA QUE FOS LA MEVA MONA

→ NOE
(ENDEMT)

→ INGRID

→ MÓNICA

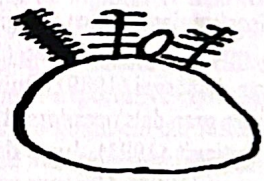
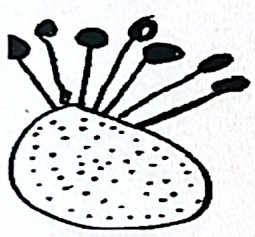
→ RAQUEL

→ ALBA

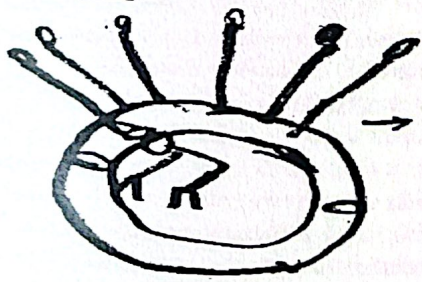
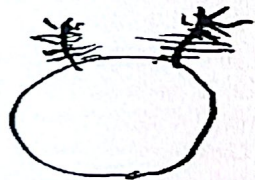
→ CLAUDIA

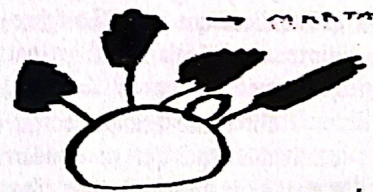
→ POL

CLASSE "ELS BOLETS"
CEIP EL MONTCAU
ORDAL

(MARIANA)

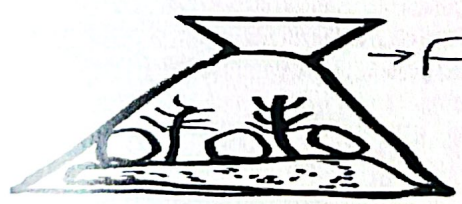

→ MARC

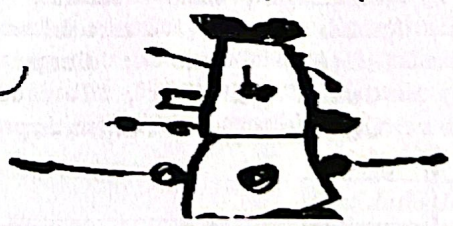

→ MARTA

→ IRSSPN

→ PAU

MÚSICA

EL POLIFACÈTIC CARLES SABATER.

Fa molts anys que Carles Sabater és notícia en els mitjans de comunicació però aquesta vegada la notícia va ser del tot inesperada. Acabava d'engegar-se la gira dels SAU (justament a Vilafranca) quan després del primer concert i d'una manera sobtada en Carles Sabater moria.

Una carrera estroncada als 36 anys, i la desaparició d'un dels grups més coneguts i reconeguts del rock català, els SAU, que junt amb el Pep Sala varen fundar l'any 1986, i que a més a més de les moltíssimes actuacions arreu dels països catalans havien enregistrat 10 discs: No puc deixar de fumar (1987), Per la porta de servei (1989), Quina nit (1991), El més gran dels pecadors (1992), Concert de mitjanit (1993), Junts de nou per primer cop (1994), Cançons perdudes 1986-95 (1995), Set (1996), Bàsic (1996) i Amb la lluna a l'esquena (1998).

Però en Carles Sabater també havia fet televisió, recordem per exemple les seves aparicions a les sèries "Vida privada", "La granja", "Sóc com sóc", "Arnau", o "Sitges".

En cinema: "El complot dels anells", "Daniya", "Gaudi", "Escrit als estels", "Si te dicen que caí", "La febre d'or" i la darrera pel·lícula on hi va participar, i recentment estrenada "La monyos".

En teatre era potser on més s'hi realitzava i pel què va estudiar els seus treballs ja formaven una llarga llista: "L'estranger", "Romeu i Julieta", "Una jornada particular", "L'auca del senyor Esteve", "Cyrano de Bergerac", "Omerta", "El Knac", "Tots dos", "Company" i "Pirates", on feia de protagonista.

Carles Sabater, barceloní i nascut el 21 de setembre del 1962 era, doncs, un personatge polifacètic al màxim, això va fer que aquest jovecantant-actor tingués tanta popularitat arreu de Catalunya.

D'ell i de la seva sobtada mort conegudíssims cantants i actors han dit:

"SAU va morir divendres passat, però Carles sempre serà amb nosaltres " (Pep Sala);

"Carles Sabater era una de les persones més sanes que mai he conegut en el món del rock " (Gerard Quintana);

"Quan passin 30 anys i es parli del pop fet a Catalunya, s'haurà de parlar forçosament de SAU, Carles era la meitat de SAU, la seva veu, la seva presència " (Lluís Gavaldà);

"Sabater era un artista, amb creativitat complerta i molt prometedora per tot el que havia fet fins ara " (M^o.delMar Bonet);

"El seu adéu ha estat molt rocker " (Adrià Puntí);

"Era una de les persones més transparents que he conegut i un gran intèrpret " (Nina);

"Com a intèrpret tenia aquella cosa inexplicable que feia que sempre connectés amb la gent " (Luz Casal);

"Havia fet un procés cap al teatre musical i crec que era el seu camí " (Lluís Homar).

Paton Soler.

ESPORTS

UNDETONANT DE NOM ESTRANY

Wolfgang Güllich, un pioner de l'escalada esportiva de qui sempre m'he declarat admirador, va fer servir en determinades ocasions el terme "rendiment no alineant" per referir-se a un estat de benestar psicològic en el qual es troba un esportista quan té l'oportunitat, no només de desenvolupar la seva activitat, sinó de sentir-se un membre actiu de l'entorn en el qual aquella activitat es desenvolupa. Amb això, Güllich expressava una idea que considero d'una importància cabdal, per aquells que ens dediquem a fer esport de manera més o menys continuada. L'esportista no en té prou amb les hores d'entrenament per a poder rendir al màxim, ja que l'exercici s'ha de combinar amb la reflexió sobre la pròpia activitat, amb la conversa amb els altres sobre l'activitat pròpia o física en general, i sobretot, amb les ganes de disfrutar íntegrament de totes les sensacions que l'esport pot proporcionar-te (abans, durant i després de l'activitat física en si).

Tot això que he dit fins ara pot semblar una mica confús i, de fet, parlar del rendiment no alineant és parlar d'un tipus de rendiment en el qual es barregen multitud d'aspectes i amb un abast difícil de delimitar. Per aquest motiu intentaré il·lustrar-ho amb un exemple i donar quatre pinzellades que il·lustrin el que considero que fa referència al rendiment no alineant. Un practicant d'un esport individual que ha d'entrenar sempre sol, que (per les circumstàncies que sigui) no pot contactar sovint amb gent que practica la seva especialitat i no pot sentir-se com un membre actiu dins de la comunitat d'esportistes que s'hi dediquen, no podrà comptar amb el suport del rendiment no alineant. Així, quan vagi fluix de forces, decidirà que no vol anar a entrenar, o que "ja hi pot anar demà". En canvi aquell esportista que es manté en contacte amb altres esportistes, s'agafarà al compromís que té envers el grup de practicants i anirà a entrenar, potser a un ritme més baix, però hi anirà.

En el cas d'un esport d'equip, els esportistes rebran el suport del rendiment no alineant quan l'equip adopti una bona dinàmica de grup i "l'ambient al vestuari" sigui agradable. Crec que aquests exemples il·lustren bé el que és rendiment no alineant.

Ara bé, perquè considero que és molt important el rendiment no alineant? Un bon rendiment no alineant no és important, únicament, per les repercussions positives que pot tenir en el rendiment general de l'esportista, sinó perquè influeix decisivament en la pròpia percepció de l'esport, o sigui, en que el sapiguem disfrutar al màxim, per aquest motiu, jo, com qualsevol esportista, no tracto únicament de millorar el meu rendiment, sinó de disfrutar al màxim del meu esport i per disfrutar-lo al màxim em cal compartir les sensacions i expectatives que tinc abans de la pràctica esportiva, em cal reflexionar sobre el que penso mentre la practico i em cal algú amb qui prendre tranquil·lament un cafè o disfrutar de la calma després d'un dia intens de pràctica esportiva, per parlar de tot el que envolta l'esport, del que m'agrada i el que no m'agrada, etc...

En aquest aspecte, els qui, com jo, no hem pogut confiar massa en el rendiment no alineant valorem moltíssim aquestes conductes i activitats que van associades a la pràctica esportiva, i que malgrat que no en son una part estricta, són el que converteixen l'esport en un estil de vida. Per això, quan trobes un amic amb qui realitzar la pràctica esportiva, un col·lega amb qui parlar de la flexibilitat, una revista (com aquesta) on escriure sobre l'esport o un ambient en el qual et sents membre d'una comunitat determinada d'esportistes (ja sigui amb interessos comuns o no), la motivació i la concentració es multipliquen i el rendiment no alineant es converteix en el detonant que fa que exploti tot el potencial que portes a dintre.

Pere Julià Ibàñez

BUSTIA

La redacció d'aquesta revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades a aquesta secció, i de resumir llurs continguts. Per tal de que un escrit sigui publicat en aquesta secció, ha de venir acompanyat del nom i cognom del seu autor.

Com a soci de l'Ateneu Ordalenc, m'agradaria dirigir a la Junta Directiva una sèrie de qüestions que m'han quedat sense resposta.

- En primer lloc, recordo que un dels socis assistents a l'Assamblea General Ordinària, va explicitar que en aquella reunió hi faltava el Pressupost general per l'any 1999. El nou president va puntualitzar molt clarament que en el transcurs de poc temps, celebrarien una reunió extraordinària per presentar als socis aquest presupost, ja que les circumstàncies que tots coneixeu no van permetre el fer-ho en aquesta.

Estem a mitjans d'abril, quasi 3 mesos després i ni una paraula. D'aquí quatre dies serem a la Festa Major, la Festa de l'arbre se suposa que ja és aquí, Sant Joan, etc. i no hi ha ningú que tingui la més mínima idea de què es farà. En aquest moment, tots sabeu que ja és massa tard per fer canvis d'orquestrades o coses similars, la qual cosa no és difícil si es fa una reunió amb temps, tal i com sens va exigir sempre a nosaltres. En general, els socis d'aquesta i de qualsevol entitat, tenen el dret de conèixer per endavant quines activitats hi han previstes de fer al llarg de l'any; i alhora, la junta té l'obligació d'informar-ho. (aquesta norma ja es va trencar el 1998 quan no es va voler fer la reunió informativa, de balanç de la Festa Major i de les propostes per la següent, per motius que encara desconexo)

Tot i que és lògic que no es puguin especificar molt per endavant al mínim detall les propostes, crec coherent l'estar al corrent -amb claredat i transparència- dels actes que sí que s'han de contractar molts mesos abans de celebrar-se.

L'experiència al front de l'Ateneu m'ha demostrat que moltes vegades els socis no estan plenament d'acord amb algunes de les propostes de la Junta, o amb el seu cost econòmic, i canviarien algunes coses, tot i fent-ne una crítica constructiva. (Recordo que la Festa Major de l'any 1998, tot i estar emparaulada una orquestra, en la reunió de l'Octubre de 1997 es va decidir de portar-ne una altra per comú acord dels socis assistents)

És per això que crec convenient que es presenti el programa i el pressupost, tal i com els socis van demanar. L'estrany és que no hagi arribat, tot i que es donava per fet.

- Aquesta segona i última puntualització no va dirigida específicament a la Junta, sinó als socis en general. Tots sabeu sobradament la gran quantitat de persones que van assistir a l'última Assamblea General, i no crec necessari el recordar els motius que van tenir per fer-ho.

Per a qualsevol Junta, de qualsevol època és un motiu d'orgull el poder estar al davant d'una Assamblea plena de gent a rebossar.

Malauradament, tots sabeu per experiència que aquesta no és la tònica habitual. Sincerament, us dic que m'alegro que l'última Assamblea fos plena de socis, alguns dels quals era la primera vegada que hi assistien. La llàstima és que no hi havia res que decidir en aquella reunió. És molt trist, no per la Junta, ni la d'ara ni la d'abans, sinó per les persones que formen el col·lectiu humà de l'Ateneu Ordalenc, que només el morbo, la confrontació i la discrepància facin sortir a la gent del seu letargi per incorporar-se al funcionament vital de l'Entitat.

Durant aquests quatre anys que vem estar a la Junta, es van decidir coses tant importants com la incorporació de les dones com a socis actius, un projecte de remodelació de molts milions de pesetes, canvis en la quota de socis i en la seva forma de pagament, obligatorietat de pagar per caixa, fer la Festa Major pagant anticipadament i no a l'entrada, i un llarg etc., en el qual no em voldria pas allargar. En aquestes Assamblees, amb prou feines hi havien 30 socis amb dret a vot. Això és suficient perquè els que estimem l'Ateneu en sentim vergonya al·liena.

Crec que, mirant en positiu, val la pena que tots reflexionem sobre el que exigim a l'Entitat i als qui la coordinen i si estem disposats a fer quelcom per ella, quelcom més que la indiferència.

Mariangels Buira

